

... Marcela Drboutová, SPC Praha 2

KDO MÁ POUČOVAT UČITELE!

Zdá se, že s očekáváním novely školské legislativy se aktivizují snad všichni, kteří by měli mlčet. Nevím, kde berou aktivisté ze stále stejných neziskových organizací představu, že právě oni jsou nejpovolanější poučovat, do vzdělávat nebo manipulovat s učiteli a rodiči.

Rodina je prostředí, které by mělo zajistit nejenom péči o své dítě, ale také zajistit jeho řádné vzdělávání, všeobecný rozhled atp. Škola by měla zůstat vzdělávací institucí, prostředkem k dosažení vytčeného cíle. Absence stanovení cíle/cílů vzdělávání je důsledkem záměny prostředku s cílem vzdělávání a opět ukazuje na opakovaně nepochopení smyslu vzdělávání. Představa, že všechny děti mají neutuchající zájem o vzdělávání, že všechny chodí do školy s nadšením a všechny (k tomu ještě všechny stejně) se těší, co nového se ten který den naučí, je představa mylná. Pokud se kdokoliv domnívá, že učit děti diskutovat, spolupracovat, respektovat atd. má pouze škola, pak se také mylí.

Přesouvání odpovědnosti a řady zásadních rodičovských rolí na školu je nesprávná cesta, a to nejenom v oblasti vzdělávání – děti, tedy ani žáci nejsou majetkem státu. Oni nejsou majetkem ani rodičů,

ale patří k nim, jsou součástí jejich života, jsou to jejich potomci a práva rodičů jsou nezastupitelná (stejně tak práva dětí). Kde bere kdokoliv tu odvalu posuzovat jiného podle svých měřítek hodnot? To, že se mi nezdá cokoli v pořádku, neznamená, že to v pořádku pro jiného není. To, co je v rozporu se zákonem, je nutné podle toho tak posuzovat. Ale snahy o převýchovu všech tak, aby si byli rovni, je prostě nesmysl. Je jisté, že řada rodičů i řada dětí potřebuje odbornou pomoc – ať lékařskou, terapeutickou, nebo jinak odborně zaměřenou, ale v takových případech se jedná o jedince s konkrétním problémem a neměla by se zaměřovat odborná pomoc s účelovou manipulací.

Jak můžeme připustit skutečnost, aby neziskové organizace samy sebe stavěly do role těch, kteří „pracují“ se školami (a „školy“, to jsou ředitelé, učitelé, asistenti, kuchařky, školníci, ekonomové...)? Pokud toto kdokoliv na své škole připustí,

pak nerozumím tomu, proč je ředitelem na škole, a není ředitelem například nějaké neziskové organizace, která si může zřídit soukromou školu a předvádět své umění bez přítomnosti učitelů, kteří stejně jenom „kazí dobrou práci“ neziskových aktivistů ve školství. Pokud mohou tuto aktivisté mentorovat ředitelům a učitelům, pak jistě mohou také učit – v případě, že se neštítí práce, není nic jednoduššího než předvést se přímo a osobně v praxi. Je zbytečné ztrácet čas snahou o „převzdělávání“ části učitelů, kteří stále nechápují výhody inkluze, a vlastně tak hatí její hladký průběh podle představ některých neziskovek, a kteří v mnoha špatných příkladech praxe zcela trestuhodně podporují svou neschopností selektivnost českého školství.

Jistě nestačíte také denně číst nabídky různých organizací, které nabízejí školení k čemukoli, co se školství týká (a někdy ani ještě není aktuálně v platnosti), ale hlavně všechny nabízejí vzdělávání učitelů. Myslím, že je načase si uvědomit, že učitel může být trpělivý, empatický, mírné povahy, ale vše má své meze.